

Toorn

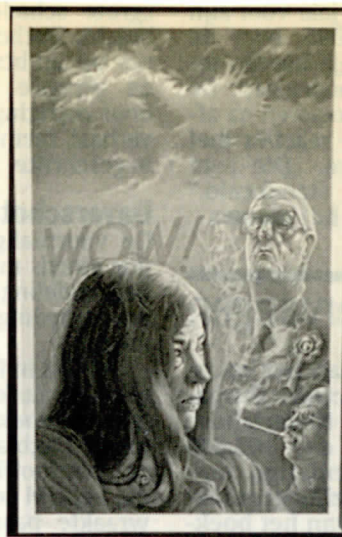
Gisteren werd ik gebeld door de heer God. Lieve hemel, wat was die man boos. Het ging eigenlijk over niks, maar toch was Zijn toorn groot. Het zit zo: sinds 1 maart hangen er in het Drents Museum in Assen een twintigtal door mij gemaakte tekeningen. Eén daarvan is een portret van de schrijfster Hermine de Graaf. Op de achtergrond heb ik ook de heer God afgebeeld en dat pikte Hij niet. Jammer, want ik had op het bewuste portret erg mijn best gedaan. Hij stond er mooi op, vond ikzelf.

Netjes in 't pak en met een keurige stropdas. (Hij kijkt een beetje uit de hoogte, dat wel.)

„Maar God, Gij zijt een bekend publiek persoon”, zei ik vriendelijk. „Ik mag U dus tekenen wanneer ik dat wil en op welke manier ik dat wil. Dat zijn de mensen die de auteurswet geschreven hebben volledig met mij eens.”

Toen werd God nog bozer. Hij schreeuwde dat er maar één wet was, namelijk de Zijne. En dat zootje schilders en schrijvers in het Drents Museum waren Hem niet welgevallig. Ook mochten Zijn beeld en Zijn woord zonder Zijn toestemming niet worden gebruikt. God had kennelijk Zijn dag niet, want Hij bleef gillen als een mager speenvarken. Ik heb dus maar de hoorn op de haak gelegd.

Ik vind de heer God een pedant mannetje, dat het te hoog in Zijn bol heeft. Wat

▲ Heer God - met stropdas - houdt een oogje in het zeil bij schrijfster Hermine de Graaf.

Foto: Hilbrand Dijkhuizen

verbeeldt Hij zich wel. Hij is Bart Veenstra uit Gasselternijveen niet!

Ger Siks, Groningen

92 10-3-98